

ANNA

Dit boek draag ik op aan mijn goede vriend Frans Kraan

Anna

Emmy Deppe

Roman

© 2018 E. Deppe / Uitgeverij U2pi

Titel: Anna

Auteur: Emmy Deppe

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-752-8

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Deel I

PERSEPHONE

HOOFDSTUK 1

Eindelijk, de laatste uitleners, ouders met kinderen, waren vertrokken. Anna moest nog een hele stapel boeken in de rekken terugzetten. De woensdagmiddag vond ze de meest vermoeiende dag van de week: ouders die haar om advies vroegen, kinderen die overal aanzaten en de middelbare scholieren die boeken voor hun werkstukken opvroegen. Ze had er vandaag alleen voor gestaan. Leontine lag al een paar dagen met griep in bed en Johan moest plotseling met zijn zwangere vrouw naar het ziekenhuis.

Terwijl ze routinematig bezig was met het alfabetisch sorteren van de boeken, nam een ander stukje van haar geest bezit van haar gedachten.

Ze had gehoopt dat Johan er zou zijn, maar helaas, hij had vanmorgen afgebeeld. Er waren complicaties bij zijn vrouw opgetreden.

Het was al meer dan een week geleden dat ze Johan nog gezien had. Ze had gehoopt dat ze hem vandaag kon spreken over een steeds terugkerende droom waar zij de laatste tijd veel last van had. Het was een lugubere droom, waarin het over ratten, slangen en water ging. Ze kreeg rillingen als ze weer aan die beelden dacht. Die droom bleef haar achtervolgen en af en toe speelde hij haar zomaar heel erg parten alsof de beelden op haar netvlies gebrand waren.

Johan ging er prat op dat hij dromen kon uitleggen. Jammer dat hij er niet was. Ze zou er een andere keer naar vragen.

Voordat ze weer met een nieuwe stapel boeken tussen de rekken

verdween nam ze een slok bronwater uit een flesje streek met een vermoeid gebaar, alsof ze de akelige droombeelden wilde wegvegen, over haar voorhoofd.

Ze werd zich bewust van de bluesmuziek . Ze liet de klanken op zich inwerken en in de stemming van I've got the blues nam ze de boeken op en liep wiegend op de muziek tussen de rekken om ze terug te zetten.

Na een dik halfuur had Anna alles opgeruimd en kon ze de computers afsluiten, Ze deed de radio en de verlichting uit, verwisselde haar schoenen voor een paar joggingsschoenen, sjoorde haar rugzakje op haar rug, liep naar de buitendeur en sloot deze met een code af en begon vandaar richting centrum te joggen.

Heerlijk ontstressend vond ze dat. De druk van de werkdag viel van haar af. In het park aangekomen deed ze een paar stretchoefeningen en begon aan haar rondjes rond de grasperken.

Ondanks het late middaguur was de temperatuur aangenaam en scheen de zon vanuit een strak blauwe lucht door de bladerloze bomen wat een ongewone helderheid aan het licht gaf. Het gaf haar een vroeg voorjaarsgevoel.

Vlaktbij het water stond een bankje dat ze gebruikte om nog wat strekoefeningen te doen en omdat het aantal rondjes er ook op zat, schoof ze er ontspannen op. Haar rugzakje legde ze naast zich neer. Met gesloten ogen en haar gezicht geheven naar de zon koesterde ze zich in die warmte en voelde hoe haar zweet opdroogde.

Plots schoot ze recht. Was ze even weggedommeld? Wat had haar gewekt? Daar hoorde ze het weer, het klonk als een heftig gesnater. Anna moest even focussen en zag toen hoe een paar

weldoorvoede woerden achter een wit eendje aanzaten.

Het onschuldige beestje deed verwoede pogingen om aan dit mannelijk eendengeweld te ontkomen. Het lukte niet, het eendje werd zelfs onder water geduwd.

Gehypnotiseerd bleef ze ernaar kijken, wat ze daar zag verlamde haar. Het maakte haar van streek, ze begreep zichzelf niet. Zonder dat ze het in de gaten had rolden er tranen over haar wangen.

Ze hoorde van verre een stem die een opmerking over het tafereel maakte en dat haalde haar terug naar de werkelijkheid. Verbaasd merkte ze dat de wereld nog hetzelfde was: vaders en moeders met kinderwagens, anderen die hun hond uitlieten, een paar meiden die yoga op het gras deden en joggers, zoals zij daarnet nog. Hadden die mensen dan niets gemerkt of gezien wat daar zo-even in het water plaatsvond?

Een weemoedig gevoel nam bezit van haar. Ze kon niet langer genieten. Ze pakte haar rugzakje en sjokte als verslagen, naar huis.

Anna begreep niets van haar stemming. Ze voelde zich vies, bevuild, ja zelfs besmeurd. Het leek alsof ze getuige was geweest van iets waar ze geen deel aan had genomen maar wat haar desondanks een déjà vu gevoel gaf.

Ze vroeg zich af wat er in die scène met de eenden was wat haar zo aangreep.

In haar appartement gekomen trok ze haar werkkleding, een zwarte stretchbroek en witte bloes uit, alsook haar slip en bh en nam ze een douche. Ze liet het water overvloedig stromen, terwijl ze zich schoon boende alsof ze al het vuil dat ze op haar lijf en in haar gedachten waande, van zich af wilde wassen.

Met het stromende water liepen ook haar tranen. Wat was er met haar aan de hand, waarom dit gedrag? Het voelde alsof ze verkracht was in plaats van dat onschuldige eendje en dat ze die vuile gedachten van een verkrachting van zich af wilde spoelen.

Terwijl ze zich met een ruwe handdoek stevig afdroogde nam ze het besluit om niet in deze verdrietige stemming te blijven hangen. “Ik moet me zien te herpakken.”

Gekleed in een gemakkelijk zittende broek en dito t-shirt zette ze ter afleiding een cd van Guido Belcanto op. Hij kon het liefdesleven en alles wat daarbij hoorde als geen ander verwoorden. Mee kwelend liep ze naar haar keukentje nam een fles wijn en schonk voor zichzelf een glas in. Onder het nemen van een flinke slok bedacht ze wat ze zou willen eten. Door haar toch bedrukte stemming had ze niet veel trek. Ze besloot dat het een eenvoudig slaatje met wat tonijn zou worden.

Ze nam een pakje voorgesneden sla, snipperde een sjalotje en een teentje look en nam wat olie en azijn. Daarna opende ze het blikje tonijn en alles even onder elkaar roeren en klaar was haar slaatje.

Met haar gevulde bord, haar bijge vulde wijnglas en de avondkrant schoof ze aan tafel waar ze lezend haar sobere maaltijd nuttigde.

Ze keek op de televisiepagina wat er die avond te zien was. Ze had geluk na het nieuws en actualiteiten kwam er een aflevering van Poirot. Zij kon er echt van genieten om alleen al te kijken hoe David Suchet de rol van de ijdele en zich nooit vergissende detective speelde, die was gecreëerd door schrijfster Agatha Christie. Er werd daarin altijd vermoord uit jaloezie, over erfenissen, of gewoon over moordlustige personen. Haar

gedachtenlijn sprong even door naar haar relatie met Tomas. Bij hen zou er niet vlug sprake zijn van jaloezie. Ze stond even stil bij hun kennismaking. Dat was in de biebel. Hij was daar met zijn toen 12-jarige zoon die een spreekbeurt over, was het de ruimte?, wilde maken. Ze had hen op de betreffende boeken gewezen. En wat ze nog heel goed weet is dat ze hem zo aantrekkelijk vond. Het kwam van twee kanten want na twee dagen belde hij om haar te vragen of ze zin had met hem iets te gebruiken. Van het een kwam het andere en al vlug waren ze een stel, weliswaar met een latrelatie want hij stond op zijn vrijheid vanwege zijn werk. Dus ze mocht en kon gewoon niet jaloers worden. Ze wilde haar glas nog eens bijvullen toen de telefoon overging. Het was warempel Tomas die voor een paar dagen met vrienden en zijn twee zonen op wintersport was.

“Liefje, ik wil weten hoe het met je gaat en ik mis je”, zei hij tegen haar.

“Tomas, ik mis je ook, was je maar hier zodat ik in je armen kon wegkruipen. Het was vandaag nogal druk op het werk omdat er een paar zieken waren. Maar bij jullie, hoe is het ginds? Wat hebben jullie gedaan? Jullie maken daar meer mee dan ik hier in mijn eentje.”

Hij vertelde haar dat zij bijna de hele dag geskied hadden en daarna een aperitief hadden gedronken, zich daarna hadden omgekleed om gezamenlijk te gaan eten. Zij onderbrak hem niet want ze genoot van zijn diepe warme stem. Hij vertelde verder dat zij een Fonduta, een specialiteit van Aosta op basis van Fontina kaas hadden genuttigd. Na afloop hadden ze uit een grolla gedronken.

“Een grolla, wat is dat?”, vroeg ze. Tomas legde haar uit dat het een houten koffiepot is met heel veel teuten, een soort

vriendschapspot. “Daar wordt hele hete koffie met grappa, sinaasappel en suiker ingedaan en dan drink je om de beurt aan een teut.”

“Nu weet ik waarom je wat lispelt, je bent een beetje teut van het drinken aan die teut”, merkte ze een beetje lachend op.

Hij mompelde zachtjes terug en fluisterde wat hij met haar wilde doen als ze weer bij elkaar waren en verbrak zachtjes lachend de verbinding.

Een beetje nagenietend van het gesprek realiseerde ze zich dat ze hem niets over die eenden had verteld. Raar dat dat beeld net nu weer de kop opstak! Daarover praten zou toch weinig zin hebben gehad. Vreemd, maar nog vreemder was haar gevoel van intuïtieve afkeer het hem te vertellen. Ze kon er nog steeds geen vinger opleggen waarom het tafereel met het vluchtende eendje haar zo had aangegrepen. Was het misschien omdat de natuur in onze ogen zo wreed is. Ze trok een beetje mismoeedig haar schouders op en nam nog een glas wijn om eens goed voor de televisie te gaan zitten. Op het eind van het programma voelde ze zich slaperig en ook wat dronken. De fles was leeg.

Met dit soezerig gevoel kroop ze in bed en viel vrijwel meteen in een diepe slaap van waaruit zij na een paar uur wakker schrok. Ze wist dat ze weer akelig had gedroomd, maar deze keer niet over ratten en slangen. Nee, deze droom was veel donkerder, hij kwam ergens van heel diep uit haar binnenste.

Ze draaide zich op haar andere zijde en sloot haar ogen. Tevergeefs, ze begon te woelen, het nare deprimerende gevoel bleef in haar hoofd hangen.

Haar blaas liet zich ook voelen, dat werd opstaan en naar het toilet gaan. Dan kon ze ook meteen een beetje water drinken,

want haar mond stond strak van de droogte, zeker van de wijn en de spanning van die droom.

Stil zat ze midden in de nacht door haar venster naar de duisternis te turen, alsof ze in een zwart gat keek. Er tolden allerlei gedachten door haar hoofd, maar er was er niet één waar ze de hand op kon leggen of waar ze iets van begreep.

“Meisje, als je straks niet als een wrak op je werk wilt aankomen moet je nu nog even proberen te slapen”.

HOOFDSTUK 2

Toen ze 's morgens door de wekker gewekt werd, had ze de indruk dat ze amper geslapen had, haar verzande ogen waren te zwaar om te openen.

Ze strompelde haar bed uit doordat ze zichzelf in haar bedden-goed had gedraaid. Het leek wel alsof ze er oorlog mee had gevoerd, zo zag haar bed eruit.

In de spiegel keek een asgrauw gezicht met donkere wallen onder haar ogen haar aan. "Mijn hemel, wat zie ik belabberd uit" terwijl ze heftig met haar handen over haar wangen wreef om ze wat kleur te geven. Het hielp niet echt.

Ontmoedigd liep ze naar de keuken om wat koffie te zetten, dan kon die alvast doorlopen terwijl zij haar werkkleren aantrok.

Met een verse kop koffie in haar hand stond ze mistroostig door het venster naar het nog mistroostiger weer te kijken. Het stortregende en aan de donkere lucht te zien zou het nog lang kunnen duren.

Ze sprak tegen zichzelf: "Jammer dat het zo'n slecht weer is, ik had het nu zo fijn gevonden om op mijn gemak naar het werk te lopen om die vreselijke nacht van mij af te laten waaien. Maar ja, dan zou ik drijfnat zijn en dat is niet prettig voor het werk. Dat wordt de auto nemen!"

Een ontbijt of boterhammetje stond haar tegen, haar maag trok alleen al bij het idee samen. Met een tweede kop koffie in haar hand zocht ze naar haar autosleutel, deed een flesje water in haar tas en onhandig trok ze met een hand haar regenjas

aan. Met een laatste blik in de spiegel, haar koffiekop op de verwarming zettend, was ze klaar om te vertrekken.

Toen ze op haar werk aankwam, zag ze dat Johan daar al was. Zijn eerste woorden naar haar waren: “Goedemorgen, wat zie jij eruit, heb je last van de heersende griep?” Anna, die geen zin had hierop in te gaan, bromde iets wat op een antwoord moest lijken en vroeg toen naar de toestand van zijn vrouw. Onder het luisteren startte ze de verschillende computers. “De gynaecoloog zegt dat ze niet mag tillen en geen zwaar werk doen. Ze moet eigenlijk absolute rust houden. En weet je wat Anna, bij de echografie hebben ze ontdekt dat het een tweeling wordt. Ik ben er nog niet goed van, twee in een keer.”

Anna keek Johan aan, die bezig was de kranten in de klemmen te steken om ze in de leeszaal klaar te leggen en ving zijn trouwhartige blik op. “Ach Johan, ik heb de indruk dat je dat al goed zou doen met één kleintje maar jouw hart is groot genoeg voor twee kindjes. Ik zie je al zitten met twee baby’s op je schoot”, antwoordde ze al lachend.

De eerste boekleners waren ook al, letterlijk en figuurlijk, binnengedruppeld, bij de ingang stonden verschillende uitlekkende paraplu’s. Johan merkte op dat het wel eens een natte maar drukke dag kon worden.

De eerste boeken konden al teruggeplaatst worden. Anna sorteerde de stapels en plaatste ze volgens genre en alfabet terug in de rekken.

Er was een kافت van een boek dat haar trof, het was een vossenkop en had als titel: Vossen hebben holen, van Rien Poortvliet. Benieuwd naar de inhoud sloeg ze het boek open

en zag dat het uit mooie tekeningen met bijbehorende teksten bestond.

Toen ze het hoofdstuk over eenden zag, sloeg haar hart even over. De eerste zin begon met: “Het nadeel van de wilde eend is dat hij ‘oversekt’ is”. Hij beschrijft verder hoe ergerlijk hij het vindt dat wijfeseenden verkracht worden door woerden. Er zijn eendjes die het overleven, sommige verdrinken zelfs door dat geweld. Andere eendjes verwaarlozen hun kuikentjes daardoor. Hij beschrijft verder hoe dat komt, namelijk door goedbedoelde menselijke inmenging. Men voert de eenden en dan is wild niet langer wild, ze foerageren daardoor niet meer maar worden lui en weldoorvoed.

Ze vond het niet aangenaam daarover te lezen. Het deed haar weer aan gisteren denken. De beelden van het park kwamen weer voor haar ogen, zoveel onschuld en zoveel geweld.

Even overwoog ze of ze het boek mee naar huis zou nemen. Ze besloot dat het beter was het niet te doen en plaatste het terug in het rek. Door een toeval was ze erachter gekomen hoe dat eendengedrag was ontstaan.

Johan kreeg gelijk met zijn opmerking over de drukte, want ondanks het regenweer waren er veel lezers in de bibliotheek. De mensen wilden zeker boeken hebben om, gezellig binnen bij een open haardvuur, drankje bij de hand, het slechte weer buiten te sluiten.

Voordat Anna het in de gaten had zat haar tijd erop en kon ze een paar uurtjes naar huis. Omdat ze toch met de auto was gekomen, maakte ze van de gelegenheid gebruik om via een kleine omweg bij een supermarkt haar voorraad levensmiddelen aan te vullen.

Opnieuw speelden de beelden van de eenden haar parten, waardoor ze niet helemaal met haar gedachten bij de boodschappen was. Afwezig pakte ze lukraak wat koopwaar en gooide dat in de winkelkar. Ze verbleekte een beetje toen ze het eindbedrag hoorde. “Heb ik dan zoveel genomen?” ze rekende af met haar bankkaart en liep met de boodschappen naar buiten.

“Wat is boodschappen doen toch een onzinnige bezigheid”, bedacht ze toen ze de inhoud van de winkelkar in haar auto overlaadde. “Eerst in de kar, dan van de kar op de transportband, dan weer in de winkelkar, vandaar overladen in je auto en thuis weer uitladen en opruimen. Hoe vaak heb je een artikel dan niet in je hand gehad?”, vroeg ze zich af.

Nadat ze de kar in de stalling had geplaatst, haar verstand op nul had gezet, reed ze naar haar appartement.

Ze vond dat ze toentertijd geboft had bij het vinden van haar woning. Het was een verbouwd herenhuis dat in een laan vol met prachtige kastanjabomen stond. Zij woonde gelijkvloers en had het geluk dat de woning boven haar bewoond werd door een al wat oudere weduwe. Deze dame was vaak op reis en als ze thuis was hoorde Anna haar amper.

Ze parkeerde haar auto, sjouwde de boodschappen naar binnen. De draagtassen liet ze even staan en ze zakte ze vermoeid op de mooie bruine leren bank die nog van haar ouders geweest was, neer. Met gesloten ogen probeerde ze zich te ontspannen. Half wakend, op het randje van slapen, moest ze ineens aan haar zus Irene denken.

Weer helemaal wakker vroeg ze zich verbaasd af: “Hoe kom ik nu op deze gedachte? Het is inderdaad lang geleden dat ik

nog bij haar ben geweest, eerlijk gezegd was ik haar eigenlijk vergeten.”

Een latent schuldgevoel kwam bij haar opzetten. “Vandaag is het te laat, morgen zal ik naar haar toegaan. Ik hoef dan pas om twaalf uur te beginnen en dan kan ik haar in de ochtend bezoeken”, nam ze zich voor.

Door zo te denken verminderde de knoop in haar maag. De spanning was wat van haar afgevallen. Nu kreeg ze een beetje trek. Ze had verse broodjes en een bakje krabsalade gekocht. Zij waste een paar blaadjes sla, zette een potje thee en genoot van een late lunch.

Na het eten ruimde ze de boodschappen op, ze waste ook alles van gisteren af, en ruimde en passant de kamer en de keuken op. Terwijl ze druk bezig was vroeg ze zichzelf af waar die wispelturige gedachten vandaan kwamen. Haar sombere gedachten, de eendjes, die nare dromen en nu haar zus Irene. Ze had geen verklaringen voor haar gedachtesprongen en toch voelde ze dat er een onderling verband was. Alleen kon ze er geen hand opleggen.

Het werd weer tijd om naar haar werk te gaan. Even op de tanden bijten. Ze moest nog een dienst draaien van zes tot negen uur 's avonds.

Ze keek door het venster naar buiten en zag dat de lucht was opgeklaard. Er hingen weliswaar dikke wolken maar die waren overwegend wit met hier en daar een vlekje grijs. Het voornaamste was dat het droog was en het leek alsof het ook niet meer zo hard waaide. Anna besloot met de fiets te gaan.

De laatste werkuren waren omgevlogen, omdat het echt heel druk was geweest. Mireille en zij besloten dat het goed was

geweest en dat het sorteren en opruimen maar tot morgen zou worden uitgesteld.

Thuisgekomen nam ze een verkwikkende douche en trok ze haar pyama aan. Ze zapte wat op de televisie, een gemakkelijk en passief vermaak. Maar ondanks het aanbod bood deze niets bijzonders waardoor ze bijtijds ging slapen.

In de nacht sloeg het weer vreselijk om: het stormde, het hagelde en het regende pijpenstelen. Bliksemflitsen en donderslagen volgden elkaar in een hevig tempo op. Anna sliep de slaap der onrustige. De wind rukte aan haar vastgezette open raam. Het gordijn bolde en trok dan weer door de openstaande kier naar buiten.

Een ijselijke gil rukte haar uit haar slaap. Verstijfd zat ze rechtop in bed en keek verwilderd haar donkere slaapkamer in. Er was niemand aan wie ze kon vragen of ze die gil ook gehoord hadden. Het leek een doodscreet. Had ze hem echt gehoord of had ze hem gedroomd? De gil bleef in haar hoofd naklinken, tranen stroomden uit haar ogen, ze huilde zonder geluid.

Langzaam drong het tot haar verstarde brein door dat, wat ze hoorde, donderslagen waren. Ze besepte eindelijk dat het onweerde. Huiverend bedacht ze dat het dan wel een ingeslagen bliksem zou zijn, waardoor ze gewekt was.

Ze ging weer liggen, de deken over zich heentrekkend. Ze wilde niets meer horen en niets meer zien. Met stijf dichtgeknepen ogen lag ze zo, toen het stilletjes tot haar doordrong dat die gil niet van het onweer kwam, maar van haarzelf. Zij had een afschuwelijke nachtmerrie gehad.

Ze wist het weer: het begon met die eendjes en toen kwam er vanuit de hoogte een heel grote spookachtige witte hand naar